

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

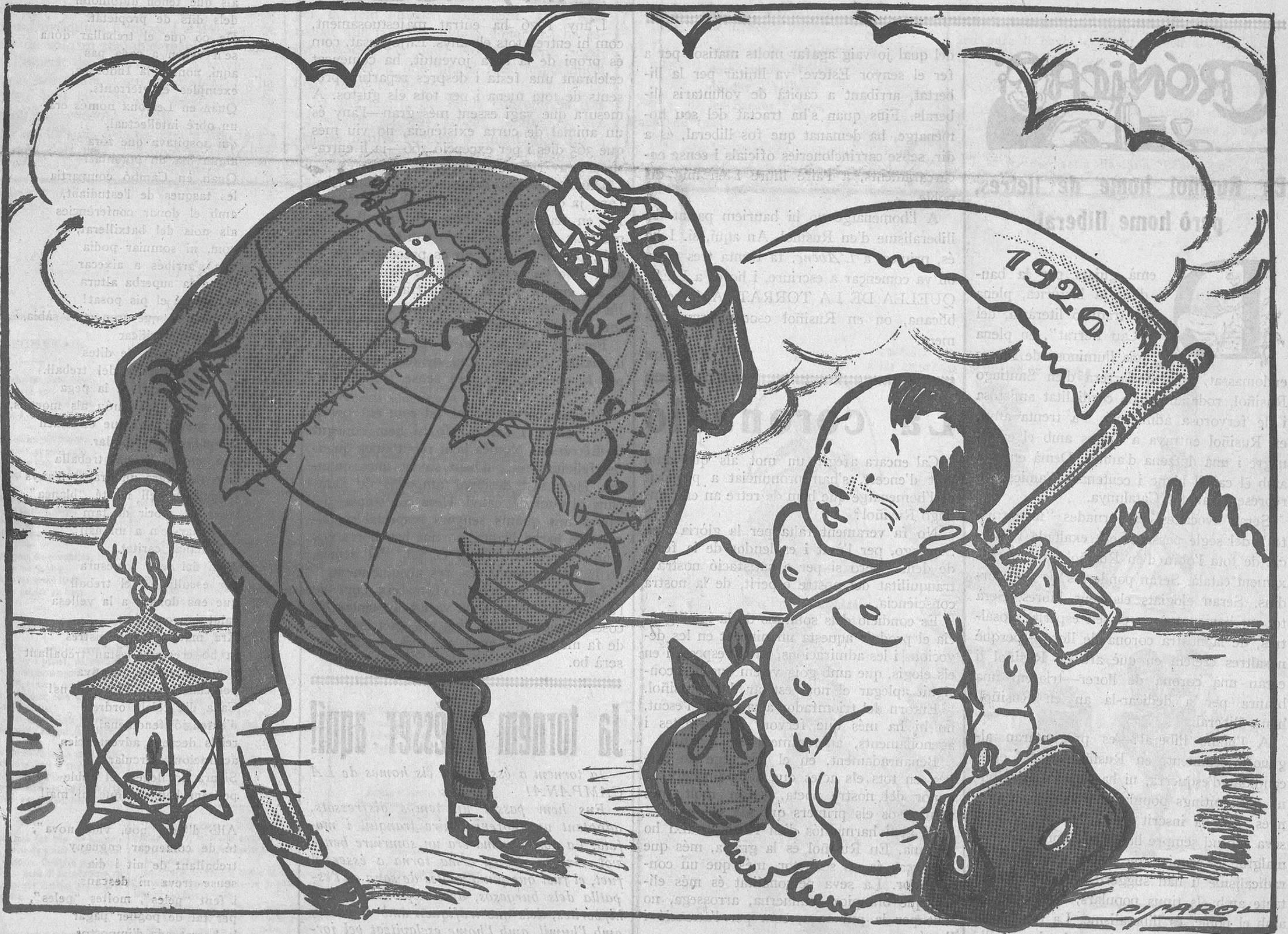
Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa T. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DESGRACIES DE LA VIDA

Ai, ai! M'haig d'entendre amb un boig. Amb un home que no té cap!

Pujol

La poma de la discòrdia

Després d'aquella guerra gran, que es va dir que fóra la darrera de les guerres, després d'aquella guerra gran, n'hi han hagut moltes de petites.

No volem, com la dona bíblica, com la muller de Lot, girar els ulls enrera, escorcollar al passat, per posar de manifest la inanitat de les promeses que als pobles es feren.

D'exemples que vénen al cas, que demostren ço que afirmem, bé ens en forneix prou, a mans besades, l'actualitat.

El vesper del Marroc, de 1909 ençà, ha eixamplat considerablement, i avui, el món sencer, és un vesper, un camp d'Agramant.

La gran guerra no ha acabat. Ço que ha fet ha sigut deprimir-se, evolucionar, canviar de topografia.

A una guerra gran ha succeït un munt de guerres petites. El front únic s'ha trencat, s'ha esmicolat, en quatre o cinc fronts menys extensos, que tots es contorxen i fan extremituds com els bocins de la cua d'una sargantana. Abans, la guerra estava localitzada a les regions d'aquesta banda del Rin. Ara, pateixen els seus esquitxos dos o tres continents.

Al Nord africà, en efecte, estan sublevats els rifenys contra el protectorat franco-espanyol.

A l'ex imperi celest, els xinos s'han aixecat contra les concessions estrangeres, contra els abusos d'anglesos, japonesos i nordamericans.

A l'Asia Menor, estan en litigi els mandats sobre el Irak i sobre Síria, encomenats respectivament a Anglaterra i França per la Societat de Nacions.

Els noms són distints, el fet és el mateix. Protectorat, mandat, etc., vol dir imperialisme.

L'imperialisme, el colonisme, l'afany immoderat de domini, d'expansió territorial, és la veritable poma de la discòrdia a l'hora present.

L'imperialisme és la lluita per la conquesta de mercats, per l'exercici de l'hegemonia política i econòmica al món.

Això és el que va fer esclatar la conflagració universal en 1914. Això és el que motiva les presents frisances, tràngols i trasbalsos dels pobles.

Que els conflictes armats d'Orient i d'Occident no s'agreugin és de desitjar, i que les espurnes no es converteixin aviat en incendis.

En Rusiñol home de lletres, però home lliberal

Demà, guiats per la bandera ja històrica, plena de tradició literària, del "Cau Ferrat", en plena joia lluminosa de Sitges endomassat, anirem darrera d'en Santiago Rusiñol, rodejant-lo de cordialitat amistosa i de fervorosa admiració. Fa trenta anys, en Rusiñol entrava a Sitges amb el cabell negre i una dotzena d'amics. Demà entrarà amb el cabell blanc i centenars d'amics que representaran tot Catalunya.

Seràn evocades les jornades "modernistes" del segle passat. Serà exaltada l'eficàcia de tota l'obra d'en Rusiñol en el renaixement català. Seràn ponderats els seus jardins. Seràn elogiats els seus llibres. Serà tot un homenatge en el seu esperit. Nosaltres, de la nostra corona de llorer—perquè nosaltres creiem en què ara en Rusiñol li escua una corona de llorer—triarem una branca per a dedicar-la an en Rusiñol, home lliberal.

A l'home lliberal?—es preguntaran alguns. Certament, en Rusiñol no ha estat candidat d'esquerra, ni ha pujat a la tribuna dels mítings populars, ni ha fet campanyes, ni s'ha inscrit en cap partit, però la seva actitud sempre ha estat d'home lliberal, malgrat les ironies que certes anècdotes del radicalisme li han suggerit. En ell, el contacte amb els tipus populars, l'aproximació amb el poble, és lliberalisme. La repugnància per les fórmules i els academismes, lliberalisme. La meitat de la seva obra dramàtica, lliberalisme. Totà la seva vida, lliberalisme.

Del senyor Esteve s'ha volgut fer el tipus simbòlic del prosaic, sòrdid i reaccionari, i en Rusiñol n'ha protestat. El senyor Esteve—ens va dir un dia—era lliberal i per lliberal l'hem de tenir, perquè el meu avi,

del qual jo vaig agafar molts matisos per a fer el senyor Esteve, va lluitar per la llibertat, arribant a capità de voluntaris lliberals. Fins quan s'ha tractat del seu homenatge, ha demanat que fos lliberal, és a dir, sense carrincloneries oficials i sense encarcaraments, a l'aire lliure i en mig del poble.

A l'homenatge no hi hauriem parlat del lliberalisme d'en Rusiñol. An aquí, sí. I ho és, primer, a *L'Avenç*, fa trenta tres anys, on va començar a escriure, i ho és a *L'ESQUELLA DE LA TORRATXA*, la republiquana, on en Rusiñol escriu permanentment.

PARADOX

La coronació

Cal encara afegir un mot als que amb tant d'encert, s'han pronunciat a propòsit de l'homenatge que hem de retre an en Santiago Rusiñol?

No fa verament falta per la glòria d'en Santiago, per l'èxit i esplendor de la festa de demà, però sí per a satisfacció nostra i tranquil·litat del nostre esperit, de la nostra consciència.

Es condició dels sobirans de la intel·ligència el produir aquesta unanimitat en les devocions i les admiracions, en el respecte i en els elogis, que amb goig veiem que ha aconseguit aplegar el nom estel·lar d'en Rusiñol.

Entorn del triomfador alçat sobre l'escut, no hi ha més que fervors d'entusiastes i agenollaments, anorreament de vençuts.

Benaudament, en el romiatge de Sitges, en tots els actes que hom amaneix en honor del nostre poeta, seràn molt més nombrosos els primers que els segons.

El geni harmoniós d'en Rusiñol, així ho demana. En Rusiñol és la gràcia, més que la força; és un seductor, més que un conqueridor. La seva personalitat és més elísea que olímpica; enlluerna, arrossega, no tant per la puixança, com per l'atracció i l'encís.

Es per això que el mestratge d'en Rusiñol és avui indiscutible i en la seva església no hi ha gairebé disidents.

Tampoc ho permet, de totes maneres, la complexitat moral i intel·lectual del pare del senyor Esteve i la multiplicitat i varietat de les seves facultats.

No hi ha, en els nostres dies, a Catalunya ni a Espanya, artista tan ben dotat, de

tan rica linialtat i eurítmia com en Rusiñol.

Es a l'ensems pintor i poeta, comediògraf i dramaturg, novel·lista i periodista. Ha encès a la bellesa quinze llànties. Ha cremat per l'amor i per la vida, ha fet foc pels alts ideals amb tot el combustible, amb totes les flames del seu esperit.

Es emotiu i eutrapèlic, sentimental i irònic, patètic i humorista alhora.

Es clàssic i romàntic a la vegada, al mateix temps. Clàssic per la serenitat, per la perfecció hel·lènica i la majestat romana dels seus marbres. Romàntic pels seus jardins, pel seu gran cor, per la seva figura, el seu barret, la seva xalina i les seves barbes.

Per tot això, per totes aquestes raons, perquè ha sigut un obrer de la nacionalitat, un dels escultors de Catalunya, perquè ha estat un creador de bellesa i un sembrador d'optimisme i de joia, perquè ha conreat les arts, el seu cervell, mentre els altres s'afanyaven en fer cabals, el poble no mancarà a la seva apoteosi.

No hi mancarà, no hi deuen mancar, sobretot, les dones, els infants, els rebels i els treballadors.

Les dones, perquè en Rusiñol és l'autor de *La mare*.

Els protestataris, els insurgents, perquè és l'autor de *L'heroi*.

Les criatures, perquè en Santiago és el més innocent, entremaliat, enjogassat i el més infantil dels nostres infants.

Els treballadors, perquè és el primer treballador de Catalunya.

ANGEL SAMBLANCAT

Any 1926

L'any 1926 ha entrat majestuosament, com hi entren tots els anys. Enjogassat, com és propi de la seva joventut, ha començat celebrant una festa i després repartint presents de tota mena i per tots els gustos. A mesura que vagi essent més gran—l'any és un animal de curta existència, no viu més que 365 dies i per excepció 366—ja li entrarà el seny i farà de les seves malifetes.

Duen que des del moment que arriba, l'any ja dona a entendre si serà bo o dolent. No en feu cas. Li lleven. Es que li volen mal. Els anys vénen i se'n van sense més ni més, perquè sí. Ells no es preocupen de la gent i de les seves coses. La gent que faci el seu curs i que el deixin tranquil, pensa. Fa bé de pensar-ho. Els que no fem tan bé, som nosaltres preocupant-nos d'ell.

Però ja que tothom parla de la bondat o maldat del nou any, deixem-nos endur per la corrent. Ho fem sense fe, no obstant.

El nou any ens prova tal com ens provà l'any passat, i l'altre. No hi hem conegut la diferència. Només hem rebut unes quantes felicitacions i n'hem enviat unes quantes. Hem vist destapar ampelles de xampany al punt del canvi. Hem contemplat pel carrer uns quants senyors respectables, alguns de barba blanca, sortint ben borratxos d'un "reveillon". Això és tot. Pel demés, no hi hem conegut res, res absolutament.

Les coses segueixen el mateix curs de l'any passat. Res no ha variat. I mentre les coses segueixen com fins ara, com són des de fa més de dos anys, cap més nou any no serà bo.

Ja tornem a ésser aquí!

Ja tornem a ésser aquí els homes de LA CAMPANA!

Ens hem passat un temps disfressats, adoptant un inofensiu aire tranquil i mo-feta. La nostra arma era un somriure benèvol. Ara la nostra arma torna a ésser el fuet, el fuet que pinta ratlles de sang en l'espalla dels burgesos, dels explotadors, dels hipòcrites, dels que trafiquen amb el pobre, amb l'humil, amb l'home esclavitzat pel jornal.

LA CAMPANA DE GRACIA es treu la màscara d'alegria que ha dut tots aquests dies, per a mostrar novament la seva faç dura, ferrenya, irada.

LA CAMPANA DE GRACIA torna a ésser el periòdic obrerista de sempre, l'enemic de la superstició i del fanatisme, l'eterna fulla d'insurgència espiritual.

LA CAMPANA DE GRACIA torna a ésser, ara com mai, l'amiga dels treballadors, dels miserables, dels tristos, dels perseguits, dels maleïts de la terra, dels que pateixen fam i set de justícia.

LA CAMPANA DE GRACIA torna a llençar al vent que posa un flam en les cambelles de les multituds, les seves glòries batallades.

Ja som aquí, companys! Ja tornem a ésser aquí! Ja tornem a alçar el puny clos per a la lluita!

DEL TREBALL

Doncs, com dèiem l'altre dia...

la cosa segueix igual; l'hivern ben tranquil avença, els reis cap al cel se'n van i s'apropa Sant Antò de les ases anomenat.

Aquell descans de la Premsa que semblava trontollar, després de la dura prova per la qual ha anat passant, sembla que una altra vegada el tenim encarrilat.

En bona fe, me n'alegro, car us confesso que em plau d'aquesta cosa que en diuen el descans dominical, si bé molt sovint em toca el diumenge treballar,

que és el dia que treballen d'allò més els capellans. El treball! cosa magnífica; darrera d'ell ve el descans i el benestà i la riquesa, sinó, anem-ho a preguntar als que tenen automòbil dels dits de propietat.

De ço que el treballar dona se'n veuen a cada pas aquí, com a la Indoxina, exemples espeterrants.

Quan en Lerroix només era un obrè intel·lectual, qui sospitava que fóra algun dia un potentat?

Quan en Cambó compartia les tasques de l'estudiant, amb el donar conferències als mois del batxillerat, com, ni somniar podia que s'arribés a aixecar fins a la superba altura on ara té el pis posat!

Els llatins, que eren gent sàbia, ja varen glorificar amb una colla de dites els grans mèrits del treball.

No són la sort ni la pega qui empeny pel món als mortals, són només això que en diuen les ganes de treballar.

Ara que hi ha qui treballa com un negre un gratap d'anys i quan es vell no té "blanca", i per no morir de fam té d'anar-se'n a un asil a demanar caritat.

Aquí del seny i mesura per escollir bé el treball que ens donarà a la vellesa salut i prosperitat.

Ara mateix els ministres ja ho crec que estan treballant per encarrilar l'Espanya pel camí dels pobles grans!

Cada dia reials ordres d'extensió fenomenal, reials decrets, advertències, aclaracions, circulars...

Si ara no llegeix el poble podrem ben dir que ni mai!

Allò d'"any nou, vida nova", té de començar enguany treballant de nit i dia sense treva ni descans, i fent "peles", moltes "peles", per tal de poguer pagar la borratxada d'impostos que damunt nostre plouran quan arribi la collita

de les grans activitats que els ministres ara tenen, i els diputats provincials, i els regidors que no paren un moment de treballar!

Els Reis dels pobres

En referim als reis de la llegenda, als que s'han fet populars en estampes i figures d'argila. Els de la terra no en volen saber res dels pobres. No els coneixen, ni ganes. Els pobres són el sòcol, i el sòcol, com està sota els peus, no val la pena.

No, no: ens referim als reis de la llegenda, als que, guiats per una estela miraculosa, deixaren els seus palaus de meravella per a anar a adorar al Fill de Déu fet carn humana en l'esposa d'un humil fuster. Els reis aquests són uns reis de llegenda, i no d'història, perquè adoraven en l'infant nat en una establia, no al fill del déu de les batalles i dels exèrcits—segons l'anomena el *Gènesi*—; no l'autòcrata, no l'idol, sinó el fill de l'Home, és a dir: els sentiments de justícia i bondat fets carn viva.

Es per això que aquests misteriosos reis d'Orient han tingut la més gran glòria que es pugui tenir en la terra: la d'ésser reis del país de la il·lusió, la d'ésser estimats dels millors éssers que poblen la terra. Aquests éssers—inútil és dir-ho, perquè ja cal suposar-ho—són els infants.

Els infants són la flor, el bo i millor de la terra, perquè són la innocència, la ingenuïtat, l'instint lliure, no travat per codis ni per lleis, ni per conveniències.

Nosaltres, però, avui hem d'assenyalar un perill, un perill màxim i terrible. Heu's-el aquí: existeixen aquests reis de bondat per a tots els infants? Creuen tots els infants en la seva existència?

Algú dirà, potser, que és millor que no hi creguin, que deliciu portar als infants al país de llegenda.

Però aquest algú s'equivoca, aquest algú té l'ànima mesquina i negra. La llegenda és un raig de sol, un inefable resplendor daurat en l'esperit de les criatures. I la vida és una cosa tan trista i tan miserable! I s'ha de cuidar tant la vida de l'esperit, que és el nostre únic consol!

Però no tots els infants poden creure en l'existència dels reis. Els que no hi creuen

són els infants pobres, els tristos, els mals vestits, els mals menjats, els que viuen en una casa infecta i desagradable, els fills dels que treballen i sofreixen i no tenen una cançó en la seva vida.

Per aquestes tristes i adorables criatures—qual vista abranda les entranyes de l'home bo—els reis són uns personatges qual missió consisteix en recordar-se tan sols dels nens rics. Per aquestes criatures que es fan homes abans d'hora, els reis són uns senyors que passen distrets, indiferents, per sobre les teulades de les seves cases pobres.

Aquestes pobres, tristes i adorables criatures, posen les seves sabates al balcó. A l'endemà no hi troben altra cosa que un xic de rosada.

Si Déu existís, i fos el Déu dels bons, dels humils, i no el Déu dels poderosos, deixaria una estela en cada sabata de cada infant pobre!

LEUÍS CAPDEVILA

"Don Alacandru"

"Don Alacandru" Lerroix ha tornat a Barcelona. Ja ningú no se'n recordava d'ell, i de sobte ens el trobem entre cap i coll. Però, "Don Alacandru" ha estat molt content: s'ha trobat que encara tenia mitja dotzena justa de partidaris. Això li ha permès parlar dels adeptes i de la gran organització del partit i d'una pila de coses més. "Don Alacandru" ha tornat a aquella Barcelona que volia cremar pels quatre costats, i l'ha trobada tota una altra. Però no hi fa res. El qui és el mateix és ell, i tot el que no sigui ell se li endóna.

L'home venia a donar una conferència, per la qual l'havien contractat. Però s'ha trobat que no l'ha poguda donar. Li ha estat suspesa. Per què? No ho sabem. Segurament per a què tingui més importància quan la pugui donar.

El que hauria dit en la conferència tots ho sabem. El que sabem, també, és que ara no hauria enredat a ningú més que a la mitja dotzena de fidels que li resten.

Cartes de fora

CANET DE MAR

Felicitacions

Aquest any, els bons canetencs, després de rebre les felicitacions del "sereno", escorbriaire, barber, carreter, mosso de cafè, etc., hem rebut la felicitació del simpàtic sagristà.

En Benet és un home de recursos, com tots els ensotanats. Durant molts anys, quan venia el setembre amb la collita del vi, l'home es posava un bot a l'esquena i anava a pidolar a tots els pagesos pel treball de tocar a bon temps un cop ja havia pedregat. Se li anà escurçant la racció, i l'home, que no és "tonto", ha passat felicitacions a tota la vila.

Ha fet adeptes. Un senyor propietari, per no ésser menys que ell, també ha felicitat els seus llogaters, apujant-los el lloguer deu pessetes.

Aquest senyor Esteve té dos fills, un frare i l'altre capellà; en consell de família varen acordar aquesta obra de misericòrdia. I ara, per acabar, vull reproduir la felicitació del sagristà.

Diu:

"Es el Sagristà com un centinella que prop de l'altar per al poble vetlla,

prestant-li serveis que resulten sempre d'interès cabdal, d'alta transcendència.

Ara l'"escolà", pel temps de la vrema, ja no reb dels cups la modesta ofrena.

Mes, avui compleix, com abans, el deure de dar a tothom les Santes Festes.

Nadal de 1925.

B. M. C."

Japet

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÉVIA CENSURA

En Cambó ha estat designat per la Societat de Nacions per a prendre part a les deliberacions de la conferència econòmic-internacional que es prepara.

Ens alegrem de què un català formi part de tan important organisme, però ho sentim pels contribuents de les nacions associades.

En Cambó, econòmicament, és "un pessetero", i els cercarà les pessigolles a l'armilla.

L'Alfons Sala anirà a donar una conferència a Sevilla, desenrotllant un tema de la seva especialitat.

Hi ha qui tem que l'ex-president de la última Mancomunitat es torni "sevillano". Creiem no hi ha perill.

En la vigília de reis, un senyor volgué comprar un piano per a la seva filla, a la qual li feia molta il·lusió.

L'home anà a una botiga i demanà el piano. El dependent, en anar-li a servir, li demanà:

—Vostè sap en què es diferencia un piano d'un elefant?

—No, no ho sé.

Després, es realitzà la venda sense dir-li res més. El comprador no s'explicava a què venia la pregunta.

Però l'endemà, la seva filla s'adonà que el seu pare li havia comprat un elefant en lloc de comprar-li un piano.

Com va la inspecció a la Facultat de Medicina? No n'hem sabut res més. A veure si això també acabarà com el rosari de l'Aurora!

I, a fe, que seria llàstima. Diuen que a la

LO NOY DE LA MARE.

CANSONETAS.

Tu has engrascat los meus ulls, Has avassallat mon cor, De mas accions t'has fet duenya. ¡Bo: qui mana à can Ribot!

Sempre estás ab los ulls baixos, Si algú t'parla... ja estás roja; Tothom diria que may Has trencat cap plat ni ampolla.

Dugés rosas son las galatas; Tos llabris, dos clavells, noya; Per so estás bé en la finestra Entre 'ls testos y las ollas.

Ja n'hi han prou de cansonetas, Nena, y à casa me'n vaig, Que 'ls vehins me ténen tirria Y 'm volen fer pendre un bany. Lo cusi.

senyor Aleàntara, titulat *Mistos*, que per cert va ésser molt ben executat per las senyoras Pi y Molas y 'ls senyors Roca, Tulau y Goula. La versificació, valenta en alguns trossos, en altres es d'un gust que sent à sofre. Sobre l'argument, es menester dir que 'ls *Mistos* no són de la fàbrica de Gracia ni d'en *Tulloi*, perquè 's veu à la llegua que son procedents de París, ó quan menos de Marsella. Ey, en quant à la nacionalitat.

Tenim entès que l'aplaudit actor D. Lleó Fontova va à obrir un taller de fotografia en un terrat de la plassa Reyal.

Un subjecte que volia pagar una gorra à un altre, li digué: —Tu portas sueltos? Volia anar à péndrer café, y no me porto or. —¡Sueltos? contestà l'altre esquivantse la gorra, mira, Lo Noy de la Mare 'n porta una pila.

EPÍGRAMAS.

—¡Qué volia, senyó Ambrós? —Dirli que 'l lloguer li cau. —¡Home, sí que es ben talós! Cúllil, y estarem en pau.

—Del llus vosté vol la cúa, Y de l'arengada 'l cap? —Es que 'l llus vull per menjármel; L'arengada, per llensar.

Un granuja vingut de la moutanya, passant per un carrer, va véuer un gos que acompanyava un cego que demanava caritat... Lo caco va pensar:

Lo cego no hi veu; li trenco la corda; me 'n emporto 'l gos, y 'm vench lo collar, que sempre val alguns ralels.

Y com ho diu, ho fa. Però 'l cego, que sols ho era per demanar caritat, al véuer péndrer lo gos, corre darrera del pillastre à bastonades.

Lo pobre pagés, creyent que 'l cego ho era de veras, fugia dibent entre sí: —¡Sempre havia dit jo que en Barcelona 's feyan miracles!

Un subjecte, que era tingut per home de diners, lo dia que va ser pare, pensant en los nous mais de cap que li havian vingut, s'estava capficat en lo seu estudi, quan entrà un conegut.

Aquel era un cafeter, que servia refrescos en casaments y bateigs. —Déu lo guarit dignu 'l cafeter. —Déu lo guarit! —Està molt capficat! ¿Que té alguna cosa?

—No, senyor, no tinc res. —¡Vol dir que no? —Li asseguro que no tinc res. No estich d'humor...

—Essent aixís, no 's molesti per res; jo 'm cuidaré del refresch de demà. Al endemà batejaren, y 'l refresch va ésser una cosa magnífica.

Arribà 'l dia següent, y 'l cafeter presentà 'l compte al pare.

—No 'l puch, ni 'l dech pagar aquet compte, digué aquet. No dech, perquè vosté mateix se va encarregar de portarlo, sabent que no podia jo pagarlo, pues li acabava de dir per dos vegades que no tenia res.

Sol·lució à las xaradetas del número anterior. I. car-trò. II. bo-ters.

Sol·lució al geroglífich. Lo almanach del Xanguet se dona com à regalo à nostres abonats.

XARADETAS.

I. S'ha fet, prima, rey del món; Il·lumina, la segona. Lo tot sentireu tocar Pe 'ls carrers de Barcelona.

II. Estima l' amant la prima; Un número alt, es dos. Aquí, en Lo Noy de la Mare, Acostuma haberhi 'l tot.

GEROGLÍFICH.

PROBLEMA RESOLT. $\times \frac{1}{4} \frac{1}{4} \frac{1}{4} D 0000$ $+ \frac{3}{3} D 0000$ $\times II =$ $IV 000000 00000$

En lo pròxim número donarem las sol·lucions. E. R.—Ignocent Lopez.

COMPANIA QUE OFRECE EL TIBURON à las empresas teatrales de Europa.

Una fíle de agilidad.

Contralto de buenos bajos

Mezzo soprano

Tenor de gracia

Tenor de fuerza

Baritono de mucho sentimiento

Caricato de gran chispa.

Bajo cantante

Segundas partes

LA SANTA COSTUM

-Feliç any nou!
-Cada any em diu el mateix. No valdria més que em rebaixés els preus?

DE SUBSISTENCIES

Ella.—Diuen que escasseja molt la carn...
Ell.—Doncs, miri, ningú ho diria!

Facultat de Medicina hi han alguns professors que es permeten el luxe de tenir idees polítiques. On s'és vist?; quin atreviment! Això és un crim que s'ha de castigar. Nosaltra demanem que si és veritat, se'ls condemni a pena de mort.

L'alcalde encara no ha tornat de Suïssa. Què hi fa a Suïssa? Diuen que està amb la seva filla. Però ens sembla que perquè és a Suïssa és per acostumar-se a prendre les coses a la fresca.

Potser, potser, quan torni, li convindrà.

Cada any, per Nadal, l'alcalde regala una pañera a cada periodista dels que fan la informa-

ció a l'Ajuntament. No hi ha res a dir, és una justa recompensa—les llanes que els periodistes han de suportar durant tot l'any! Enguany s'ha seguit la costum. Però s'ha fet una cosa que mai no s'havia fet. Trobem molt bé la innovació.

S'ha classificat als periodistes en tres categories, segons els graus de simpatia, i s'han repartit paneres de tres classes. "La Vanguardia" és de segona categoria; en canvi, "El Diluvio" és de primera. Ara, doncs, els periodistes ja saben si han d'escriure censures de primera, de segona o de tercera categoria.

Ha mort Joan Misterio, el popular autor de "couplets" catalans. Joan Misterio era autor de

"Les Caramelles", i altres "couplets" igualment aplaudits.

Ara espurguen els arbres de Barcelona. I els espurguen que és un gust. Ens fa l'efecte que trigaran molts anys a tornar a treure brotada. Però, per això ho fan, precisament; els arbres pelats són més estètics.

El marquès de Cortina, aquesta desferra política que pagava als ex empleats del Banc Espanyol de Crèdit, de Barcelona, i sucursals, amb un tall de ceba i un tros de pa sec; aquest polític desacreditat i que se les dona de gran financier, ara ens diu que Espanya ha de fer

economies: que s'han gastat milions i hem de deixar Africa.

Això és més vell que la seva rancieta. El que deuria fer el senyor Cortina és donar la seva quantiosa fortuna pels orfes de la Guerra, i passar una subvenció als desgraciats Domínguez i Cervera, que moriren tràgicament a València. Tenim nosaltres una bona memòria...

Està vist, "Don Alejandro", que no hi ha res a pelar... us ha vist tothom la "sóta"... i heu fet un xiquet de tard...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

LO NOY DE LA MARE.

REVISTA DE TEATROS.

—¿Qué no 'm coneixas? cridà, enfadat del tot en Manel.
—¡Massa que 'l coneix! Lo que busca vosaltés es la perduda. ¡Quins estrafularis corrent! Vamos, Déu n' bidó.
Fortuna que al sentir la disputa va acudir la desespera y lo reconegué, que sino, al carter 's quedava.
A la nit se 'n va anar al teatro, ahont estava abonat, y en lo moment de entrar lo porter li demana la tarjeta.
—¡Home de Déu! soch abonat.
—¿De quin en sa?
—Desde 'l principi de la temporada.
—¡Ah, ja! Pues veigi jo no l' he vist may.
Passi 'l favor de anarsen que aqui no tothom entra com los periodistas (1).
Y en Manel no tingué altre remey que tornar a casa a buscar la papeleta de abono.
La mes crespas que li va succehir son que estava en relacions ab una noya, ab la cual, no podent anar a la casa, se sentia ab cartas y fenti passadas cada dia. No abandonó aquesta ocupació després de haberse afeitat; pero la noya (que seria un 'xich curta de vista) no 'l coneixia desde 'l balcó del tercer pis, y creyente olvidada, li escriví una carta dientli traydor, infiel, y que may mes li mirés la cara. Ell prou va voler disculparse; pero de tots modos ha renyit.
Aqueixos y molts altres son los inconvenients de passar bruscament de pelut a pelat. Un sol cambi de lletra y varios cops de navaja poden decidir la fortuna d' un home.
Com a compensació produexen la ventajeta d' un respiro al que 's ven perseguit per inglesos, porque aquestos a lo cambi de fononomia estan algun temps vacilants y creyent que lo han perdut. Pero també 's esposa a que un sastre, temerós de que se bagia embarcat cap a América, posi un avis al diari, suplicant que 'l informin de lo seu paradero.
Lo cusi.

A dos presumits, que, al parlar de la gloria de lo rector de Vallfogona, varen dir que no li envejavan.

SONETO.

¡Guineus, que no arribant may a la parra La gloria n' oisques del gran Garcia!...
¿Que sou devant li lira que ell tenia,
Mals barberots que ni toqueu guitarra?
No sé, no, a fi de noll, qui us encaparra
Ab geni tant petit, que si 's volia
Tant sols per ser mal sogre os serviria,
Tractant al mes gran Geni de panarra!
Per forsa es d' estranyar que no us acudi
Que si en que sou tant ructis lo món no atina
Jo tinch, porque lo món de parer mudi,
Vritat que us matará com emmatzina:
Lo que vosaltres feu, s' aprèn a estudi;
¡Lo d' ell, fou raig de inspiració divina!
UN PARENT ENFADAT.

(1) No aludim a lo NOY DE LA MARE.

cocas sense veu no 's pòt cantar, y may está una empresa autorisada per fer cantar a un artista una part superior a sas forsas, posant o en evidencia del modo que ho ha fet ab lo Sr. Fabris, que per altre part no sortint de sos papers es, digne del lloch que ocupa. Entenguís lo propi ab los demés que prenen part en lo Zampa.
La empresa ab tots se zampá una bonica entrada, y el demés son trons. ¡Pero quins trons! Mentida semblava que alló fós un teatro! Mentida apareix que un públich de personas decentes s' olvidi que está devant de senyoras. Sabem que hi ha dret per reprobbar a un artista; pero may per escarnirlo ni per ferne ofensa. ¡Lo que així s' aportan, en lloch de fer us d' un dret, sols conquiereixen lo despreci de la gent ben educada. Si un significatiu silenci no es prou per demostrar lo desagrado a un artista y a una empresa qu' abusa de son pnesto apel·lés a la xula; si tant y tant se vol pero may a la mofa, convertint lo teatro en una plassa de toros ó circo de caballs.
En la nit del Zampa com en la del Robert, estich segur que 'l art se vesti de dol.
Ans de sortir del Liceo debem advertir al director de escena que 'l Zampa está posat ab descuit. La tabla, en lo acte del brindis, posada de través, obliga als coristas a guardar unas posiciones violentas per no donar la espallia al públich. Destijariam mes sensació en estos en los actes en que la Estatu mostra sa enij y Zampa, com indica lo libre; y déu saber que lo segon acte no pot finir ab aquella professo de coristas que apareix que van fer una sárdana llarga. ¡Y aquellas campanas Prou Liceo.
En lo Principal ha debutat lo barítono Loitia, en la bonica zarzuela El diablo en el poder. Res direm de 'l obra per ser molt coneguda, limitantnos sols a fer constar que 'l debutant sorli airós de son paper: que poseeix una sonora veu de baix cantant en tola sa estensió, y que si perfecciona sa escola de cant bastant arreglada per lo que fa a la zarzuela y se dedica a la declamació ab asiduidat, podrà ocupar un dels primers puestos en aquest gener. Segons sens digué 'l Sr. Loitia aja comensa, y com a principiant nos alrevim d' darli un consell d' amich y sense que li costi cap diné, per lo mateix que havem vist que pòt fer fortuna en lo teatro. Sols lo mótt estudi arriba a fer 'l artista. «No s' engreixia dels aplausos y picaments, y recordi que mes artistas matan las ocasions que las xulnas.
En est teatro continúa Mile. Anguinet fent diabluras y cridant cada dia mes gent a sas espectables sempre variats, nous y agradables. Lo negre fent 'l oroi campá, y fa la seva.
En lo teatro Romea s' estrená 'l drama Tempestades del alma que dona moltu per ser cridat a la escena al pintor Sr. Planella per sa bonica y ben entesa decoració que representa una part dels jardins del Retiro en temps de Carlos II. Los actors bé.
De produccions catalanas no parlarém altre dia: per avuy prou n' he fet.
L' AVI VELL.

Any I.—Núm. 27.

I. LOPEZ, EDITOR.

Dimenje 9 Desembre 1866.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANOLA
I. LOPEZ, EDITOR.
Carrer Ample, 26,
y Ramble del Mitj, 20.
BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixará véuer cada semana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT A CASA.
Trimestre. . . . . 6 ralets.
FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.
Trimestre. . . . . 6 ralets.
Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO,
Carrer Ample, 26, libreria.

LO NOY DE LA MARE.

UN HOMB QUE 'S TREU LA BARBA.

Cosa es aquesta que no está prohibida a ningú, ni ara que, perquè entrem en ivern, pareix mes natural deixarsela ab lo treurer-sela. Mes per sobre de tal naturalitat pot passar qualsevol, mentres sapiga tirar-se a la esquena lo dir de la gent, rebelarse contra los preceptes de la moda y transgír ab las enginas.
Una de las manifestacions de la autonomia del individu, pot ser la única que no se ha posat en tela de judici, es la facultat que tothom té de disposar a sas voluntats y entre vins del pel de la seva cara.
Y aixó que en materia de barbas no són pochos los interessats:
La rasurar y cuydan los barbers.
La fan los que sobrepujan en algun mérit als altres.
La desajlan los xicots y los barba-mechs.
Se la engaxan ab goma los cómichs y los escapals de la justicia.
La ploran las donas en ellas mateixas y la adoran en sos amants.
Y finalment, la malaeix y detesta tot aquell que la té forta, espessa y revessada, quan se sent tractar per la navaja com tossino en temps de matansa.
A pesar de tot, a ningú se li antoxat disputar al próxim lo dret de treurer-se la barba, y de aquí que per ferho, sols pòt ensopegarse

ab un obstacle inich, pero insuperable, que es lo de no tenirlo.
En us de aquest dret fou que en Manel, que en quant a barba, podia apostársela ab lo jegan de Santa Maria, va entrar lo dimenje passat al Salon que hi ha frente lo teatro Principal, y avans de mitja hora torná a surtir juvenit y pelat com son homonim de las Carbassas de Montroig.
Fins aquí no tenim res de particular; pero are ve lo bo.
S'en aná cap al café ahont acostuma reunirse cada dia ab los companys, y encara no va haver entrat, que fou rebut ab una descarga de rialladas capasses de fer pérder lo Oremus al mes pintat y net de chatelet.
Com ell sol 'ho anava de cara, no pogué menos de confondre's, y preguntá mitj picat:
—Y bé, ¿qué hi ha?
—Home, digué un, ¿qué has caigut a la quinta?
—¿Qué 'l han ficat al Seminari? anyadí un altre.
—¿Per quant te la has venuda? Y per lo estil o' hi digueren a la alsada de un campaná, fins que lo minyó, ja cremat d' varas, se aixecá amohinat y marejat, los enviá a enhorramala, y sortí del café sense pagar lo ral.
Encara no havia arribat a la porta quan lo 'detallaren uns cridis de:
—¡Senyor! ¡Senyor!
—¿Qué hi ha de nou, Pau? digué a lo mosso, que era qui 'l eridava.
—¡Mispensim... pero... se ha descoydat... de pagar la tassa.

—Bé, ja ho trovarem un altre dia.
—¡Oh! un altre dia...
—¿Es a dir que ja no tinch crédito? ¡Quins grosser! Tingui, lingui... May mes torno a aquest café.
En Manel surti sofocat y roig com un perdidot, sens ferse càrrech de que lo mosso no lo havia conegut, y se dirigí cap a casa seva. Per lo carrer se cruas ab alguns amichs a qui saludó de costum; pero ells, ó no li tornaren tal demostració de afecto, ó no feren ab fredó y ulls assombrats, com los de aquell que veu que un estrany lo saluda.
—¡Qué tanta se va tornant la gent! pensava en Manel, y no sabia càurer en que la causa de lo que succehia no estava en la gent, sino en ell mateix.
Recordantse que tenia lo relotje a adobar, passá a recullirlo; pero lo relotjer no volgué entregari.
—Quan me dugui una esquila del senyor que me lo va portar, jo li donaré.
—¡Pero, home, si jo mateix li vaig donar-li...
—¿Còntin a un altre. ¿Qué 's pensá que 's mamó 'l diu?
No tenint medi de convencerlo, en Manel se 'n aná cap a casa. Truca, y la criada per la reixeta pregunta:
—¿A qui demana?
—Obra.
—¡Obra! ¡obra!... ¿Qué se li ofereix?
—No 'l dich que obras? ¿Qué 'l has tornat ximple?
—Vosté será 'l ximple.